

ת"פ 47068/01/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 47068-01-22 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב

בעניין: מדינת ישראל

נגד
פלוני

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו 2 עבירות של איומים בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ועבירה של תקיפת סתם - בן זוג בניגוד לסעיף 382(ב) + סעיף 379 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום:

במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והגב' ל.ב (להלן: "המתלוננת") נשואים ולהם שני ילדים משותפים. בני הזוג התגוררו ב.....

ביום 16.1.22, סמוך לשעה 8:30, על רקע ויכוח שהתפתח בין בני הזוג, עת שוחחה המתלוננת במכשיר הסלולארי עם חברתה, תפס הנאשם את ידה הימנית של המתלוננת, משך את ידה בתנועה סיבובית לכיוונו, חטף את המכשיר הסלולארי שאחזה והשליכו על הרצפה.

בהמשך, לאחר חילופי דברים ביניהם ניגש הנאשם למטבח ונטל סכין שאורך הלהבה כ-16 ס"מ, הרים אותו מעל ראשו ואחז בו באמצעות שתי ידיו.

בשלב זה, התקרבה המתלוננת אל הנאשם בניסיון להרגיעו, או אז איים הנאשם על המתלוננת באומרו כי אם תתקרב הוא ידקור את עצמו או אותה.

בהמשך לנסיבות אלה, יצאה בתם הקטינה מ.ב (להלן: "הקטינה") מחדרה, הבחינה בנאשם ונסה חזרה לחדרה.

עובר לנסיבות האמורות לעיל, ביום 1.1.22, סמוך לשעה 21:00, על רקע ויכוח שהתפתח בין הנאשם למתלוננת בדירה, קם הנאשם למטבח, הוציא סכין ואחז בו בידו.

המתלוננת התקרבה לנאשם על מנת להרגיעו, או אז איים עליה הנאשם כי אם תתקרב אליו הוא ידקור אותה והניח אותו רק לאחר שהמתלוננת הבטיחה כי היא תעשה כל שיבקש.

תשובה לכתב האישום:

בדיון שהתקיים ביום 16.2.22 וביום 23.2.22 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום.

הנאשם לא הכחיש את עצם הוויכוח בינו למתלוננת, אך טען כי ניסה לפגוע בעצמו בלבד, ולא במתלוננת. הנאשם גם לא הכחיש כי לקח את המכשיר הסלולארי שאחזה בו המתלוננת, אך לטענתו לא קרה למכשיר הסלולארי כלום.

פרשת התביעה:

מטעם המאשימה העידו המתלוננת, ו' וס' ס' - שכנים של בני הזוג, י.ט - מדריכה בפנימייה לנוער בה לומדת בתם של בני הזוג והגב' א.ו - מכרה של המשפחה.

ב"כ הנאשם ויתר על עדותם של שאר העדים, לרבות עדותה של בתם המשותפת של הנאשם והמתלוננת, והודעותיהם והמסמכים שערכו הוגשו בהסכמה.

פרשת ההגנה:

הנאשם בחר להעיד לאחר שהוסברו לו זכויותיו.

סיכומי הצדדים:

טיעוני המאשימה:

לגבי אירוע מיום 16.1.22 נטען כי יש לתת אמון בגרסת המתלוננת אשר הייתה גרסה סדורה ועקבית ואש מוצאת חיזוק בעדויות השכנים והקטינה. בנוסף נטען כי ניתן למצוא חיזוק נוסף לעדות המתלוננת בגרסתה של א' עמה שוחחה המתלוננת בתחילת האירוע ובעדויות העדים ששמעו תיאור האירוע מן המתלוננת בסמוך לאחריו.

לגבי אירוע מיום 1.1.22 נטען כי יש לתת אמון מלא בגרסת המתלוננת. לגבי ההקלטה, טענה ב"כ המאשימה, כי אומנם האיום לא ניתן לשמוע בקלטת כי הנאשם מדבר בשקט, אך ניתן להתרשם משיח "אלים" של הנאשם כלפי המתלוננת. עוד נטען, כי גם אם יסבור בית המשפט כי הנאשם איים לדקור את עצמו בלבד, הרי עצם העובדה כי נטל סכין לידי במהלך ריב מילולי, מהווה איום בהתנהגות גם בגופה של המתלוננת, כשהנאשם מודע כי הוא מטיל מורה ופחד בליבה.

לאור האמור, טענה המאשימה כי הוכיחה מעל לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום ועל כן, יש להרשיע את הנאשם בביצוע העבירות שיוחסו לו.

טיעוני הנאשם:

ב"כ הנאשם טען כי בטרם האירועים מושא כתב האישום לא היו אירועי אלימות בין בני הזוג, וכי האירוע מיום 1.1.22

התרחש כתוצאה מפרובוקציה מצדה של המתלוננת, אשר רצתה להתגרש ולאסוף ראיות כנגד הנאשם, ולראיה כי הפעילה הקלטה במהלך הוויכוח.

עוד נטען, כי לא ניתן לתת אמון בגרסתה של המתלוננת, וכי מהקלטה ניתן להיווכח כי הנאשם איים לדקות רק את עצמו, אך לא את המתלוננת, ומתגובותיה של המתלוננת ברור כי היא לא נבהלה אלא חשבה כי הנאשם סוחט אותה.

ב"כ הנאשם ביקש לזכות את הנאשם מביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום נוכח הלכת צוברי, שם קבע בית המשפט העליון כי איום בהתאבדות אינו מהווה איום על זולת, מאחר והוא נעדר רכיב "שלא כדין". עוד נטען, כי לא ניתן לראות בהנפת הסכין המופנית כלפי הנאשם עצמו איום כלפי המתלוננת לפי הלכת צוברי.

באשר לקללות שניתן לשמוע בהקלטת האירוע מיום 1.1.22, נטען כי גם אם מדובר בקללות קשות, הן לא מהוות אמרה אסורה ולא מהוות עבירה.

בנוגע לאירוע מיום 16.1.22 נטען כי הנאשם אל תקף את המתלוננת, אלא רק משך מכשיר סלולארי מידיה, ועל כן לא מדובר בעבירה פלילית. ב"כ הנאשם הוסיף וטען בקשר זה כי מגע בין בני זוג אינו בהכרח מעיד על תקיפה.

לגבי האיום בסכין, נטען, כי המתלוננת העידה כי אינה זוכרת בוודאות את המילים בהן השתמש הנאשם, אלא נאמר רק כי מדובר במקרה דומה לזה שהתרחש בתאריך 1.1.22. לעומת זאת, מעדותה של הקטינה עולה כי הסכין הייתה מופנית כלפי הנאשם עצמו, ומכאן יש ללמוד כי הנאשם חזר על איומי ההתאבדות ולא איים לפגוע במתלוננת.

ב"כ הנאשם ביקש שלא לעשות שימוש בסעיף 184 לחסד"פ ולא להרשיע את הנאשם באיום על דרך התנהגות, מאחר וכתב האישום לא ייחס לו איום בצורה זו.

לגבי עדותו של הנאשם, נטען, כי יש לתת אמון בגרסתו, אשר העיד בצורה ישירה והסתירות היו מעטות אל מול הסתירות בגרסתה של המתלוננת.

אשר על כן, ביקש ב"כ הנאשם לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ולו מחמת הספק.

להלן יפורטו בקצרה העדויות והראיות שהובאו מטעם המאשימה:

עדות המתלוננת:

המתלוננת העידה כי היא נשואה לנאשם 10 שנים וכי לבני הזוג 2 ילדים. המתלוננת סיפרה כי לאחר שהתחתנה עם הנאשם, עם הזמן החלו ויכוחים והעלבות מצדו כלפיה (פרוטוקול עמ' 14 ש' 9-12, 21-22).

בנוגע לאירוע מיום 16.1.22 העידה המתלוננת, כי הנאשם התעורר במצב רוח רע וביקש ממנה עזרה עם מכשיר אינסולין. המתלוננת דיברה עם חברה בטלפון ואמרה לנאשם לחכות עד סוף השיחה ובתגובה הנאשם כעס מאוד ודרש את עזרתה מיד. בשלב זה הנאשם ניגש למתלוננת, תפס אותה ביד סובב אותה בכוח לכיוונו וחטף את מכשיר הטלפון, שהיה בטעינה, והמכשיר נפל (פרוטוקול עמ' 14 ש' 26-28).

המתלוננת העידה כי החלה לצעוק: "ס' מה אתה עושה", ואמרה לחברה כי תחזור אליה. הנאשם כעס וצעק על המתלוננת כי אינה עושה מה שהוא אומר לה וקילל אותה. לאור הצעקות בתם יצאה מהחדר וביקשה מהנאשם

להפסיק לקלל. הנאשם אמר לקטינה לחזור לחדר והיא הסתובבה והלכה (פרוטוקול עמ' 14 ש' 24-33).

המתלוננת העידה כי לאחר שעזרה לנאשם עם מכשיר האינסולין, הוא המשיך לצעוק ולקלל ולכן היא אמרה לבתה שילכו לשוק עד שהנאשם ירגע, והן החלו להתארגן ליציאה (פרוטוקול עמ' 15 ש' 1-5). בשלב זה, הנאשם נכנס למטבח, כשהוא מקלל והיא ראתה שהחזיק סכין עם הידיים למעלה כאשר הלהב כלפי מטה (פרוטוקול עמ' 23 ש' 10-11). או אז המתלוננת ניגשה לנאשם וביקשה ממנו להניח את הסכין, והוא אמר לה לא להתקרב אחרת ידקור אותה או את עצמו (פרוטוקול עמ' 15 ש' 6-7, ש' 18-19 עמ' 16 ש' 1-9). הבת יצאה מהחדר בשנית, והמתלוננת סובבה אותה עם הפנים לחלון על מנת שלא תראה כי הנאשם מחזיק בסכין, וכאשר הבת הסתובבה הנאשם החביא את הסכין מאחורי הגב. המתלוננת העידה כי הרגישה מצדו של הנאשם איום כלפיה (פרוטוקול עמ' 14 ש' 19).

המתלוננת יצאה לחדר המדרגות וצעקה כי יזמינו משטרה, או אז יצאה השכנה ושאלה מה קרה, והמתלוננת אמרה לה כי הנאשם מחזיק סכין, צעקה לבתה לצאת מהדירה ושתייהן נכנסו לדירתה של השכנה (פרוטוקול עמ' 15 ש' 1-16).

המתלוננת העידה כי בבית השכנה היא ניסתה להתקשר לאנשים שונים, לרבות למדריכה מהפנימייה של הקטינה, על מנת שיעזרו לה להזמין משטרה, ובסוף בעלה של ס', ו', התקשר למשטרה וכעבור 20 דק' המשטרה הגיעה (פרוטוקול עמ' 15 ש' 21-32).

המתלוננת העידה כי למדריכה של הקטינה היא סיפרה, כי הנאשם לקח סכין ואיים (פרוטוקול עמ' 15 ש' 31-32).

לגבי האירוע מיום 1.1.22 העידה המתלוננת כי הנאשם ביקש לדבר, והמתלוננת החליטה להקליט את השיחה כדי שיהיו לה ראיות בהליך גירושין, מאחר וכל שיחה מסוג זה הייתה מסתיימת ב"סקנדל" (פרוטוקול עמ' 16 ש' 11-12). המתלוננת אמרה לנאשם, כי אם המריבות לא יפסקו היא תגיש בקשה לגט. במהלך השיחה החל הנאשם לקלל אותה, והחל להיות תוקפני מילולית. הנאשם ניגש למטבח ולקח סכין, המתלוננת הלכה לכיוונו, או אז הנאשם אמר לה לעצור ואם תתקרב הנאשם ידקור את עצמו או אותה (פרוטוקול עמ' 16 ש' 13-14, 19-22).

המתלוננת העידה כי הנאשם אמר לה כי אם לא תעשה כל מה שהוא אומר, הוא יעשה משהו רע והמתלוננת הסכימה לכל תנאי רק שלא יעשה דבר. עוד העידה המתלוננת, כי הרגישה שאם הייתה מתקרבת אל הנאשם "**היא לא יודעת מה היה קורה**" (פרוטוקול עמ' 25 ש' 20-21). הנאשם הניח את הסכין, והשניים המשיכו לדבר עד שבנם הקטן נכנס לחדר (פרוטוקול עמ' 16 ש' 11-25).

בחקירה נגדית עומתה המתלוננת עם ההקלטה מיום 1.1.22, שם לא נשמע איום לדקור אותה. בהקלטה ניתן לשמוע, וגם זה לא בוודאות מוחלטת, את הנאשם אומר כי יחתוך את עצמו אך לא שומעים אותו אומר כי ידקור/יחתוך את המתלוננת. המתלוננת הסבירה כי בהקלטה לא ניתן לשמוע בבירור חלק מהשיחה, לאחר שהנאשם התרחק ממקום בו היה מונח הטלפון באמצעותו הקליטה את השיחה ודיבר בשקט (פרוטוקול עמ' 16 ש' 30-31, עמ' 26 ש' 23). לאורך כל החקירה הנגדית חזרה המתלוננת ואמרה כי היא זוכרת בוודאות כי הנאשם איים לדקור אותה או את עצמו במהלך האירוע והיא נבהלה (פרוטוקול עמ' 20 ש' 28-29, עמ' 23 ש' 1-2, עמ' 27 ש' 1-2). המתלוננת חזרה והדגישה כי במהלך האירוע היא חשה כי במידה ותתקרב לנאשם הוא עלול לפגוע בה (פרוטוקול עמ' 22 ש' 9-11, עמ' 32 ש' 1).

לגבי האירוע מיום 16.1.22 אמרה המתלוננת כי היא אינה זוכרת את המלל המדויק, אך הסיטואציה עם הסכין הייתה דומה לזו שהתרחשה בתאריך 1.1.22, אך בצורה יותר תוקפנית (פרוטוקול עמ' 23 ש' 3-6).

המתלוננת חזרה ותיארה את האופן שבו הנאשם תפס אותה בכתף וסיבב אותה לכיוונו, ולאחר מכן הוציא מכשיר סלולארי מידיה (פרוטוקול עמ' 28 ש' 18-22). לשאלה מדוע האחרים הבינו כי הנאשם דחף אותה, אמרה כי ניתן לפרש זאת גם כדחיפה (פרוטוקול עמ' 29 ש' 20-23).

באשר לאלימות בעבר, המתלוננת מסרה כי לא הייתה "אלימות" אבל היו דחיפות (פרוטוקול עמ' 30 10-13) וכי בעבר הנאשם אף אמר לה כי "**הייתי שוחט אותך אבל את דרושה לילדים**" אבל לא זכרה פרט זה כשמסרה הודעה במשטרה (פרוטוקול עמ' 17 ש' 16-17, עמ' 25 ש' 1-5).

המתלוננת לא הכחישה כי רצתה להתגרש מהנאשם עוד לפני שעבר תאונת דרכים בחודש נובמבר 2021, וכי הנאשם לא רצה. כך גם לא הכחישה המתלוננת כי הקליטה שיחה בינה לנאשם בתאריך 1.1.22 על מנת לתעד את הקללות מצדו כלפיה, אך הבהירה כי לא ידעה מראש כי באירוע זה הנאשם ייקח לידיו סכין (פרוטוקול עמ' 21 ש' 21-23), וטענה כי לא ניסתה ליצור פרובוקציה במהלך השיחה (פרוטוקול עמ' 20 ש' 10-13).

יחד עם זאת, המתלוננת שללה כי איימה על הנאשם במהלך ויכוחים ביניהם כי תזמין לו משטרה על מנת להתגרש (פרוטוקול עמ' 19 ש' 26-33, עמ' 20 ש' 4-5).

ההקלטה (ת/1 ותמליל ת/6):

מדובר בהקלטה חלקית של שיחה בין המתלוננת לנאשם בשפה הרוסית מיום 1.1.22, אותה המציאה המתלוננת למשטרה. משמיעת הקלטה ברור כי היא אינה מתעדת את הוויכוח מלכתחילה והיא מתחילה מאמצע השיחה.

התמליל של השיחה הוא חלקי אף יותר, לאחר שהמתורגמן לא הצליח להבין את מלוא האמור בה או למצוא תרגום מתאים לקללות שהושמעו במהלך השיחה (ת/6). השיחה בין המתלוננת לנאשם היא שיחה קשה לשמיעה (ומותב זה מבין את שפת המקור), כשהיא רצופה בקללות קשות מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, כשהאחרונה מבקשת מהנאשם להירגע, לא להעליב אותה ולא "לשבור" אותה נפשית. במהלך השיחה הנאשם דרש מן המתלוננת להקשיב לו ללא עוררין, לחייך אליו כשהוא רוצה ולרצות אותו, כשהוא מדגיש כי רצונו היא אינם מעניינים אותו כהוא זה. מדובר בשיח אלים מבחינה מילולית, מקניט ומקטין. במהלך השיחה ניתן לשמוע, כי כשהמתלוננת לא מתרצה הנאשם קם מהמקום, הלך הצידה ונטל סכין לידיו, ואז נשמע מלל הבא:

"הנאשם: לכו תזדייני המתלוננת: ס'... ס' ס' הנאשם: אני לא צריך אותך המתלוננת: עצור לא בבקשה תניח הנאשם: תלכי אני אותך (לא ברור מה הגבר אומר) המתלוננת: אתה סוחט אותי הנאשם: יצור (קללה) לא סוחט (לא ברור מה הגבר אומר) המתלוננת: תניח ותשב אני אומרת לך בשפה הנורמלית תניח ס', תניח את הסכין".

ב"כ הנאשם טען כי ניתן לשמוע ברוסית את הנאשם אומר בחלק שלא תומלל: "אני אחתוך את עצמי אני סופר עד שלוש".

יובהר כבר כעת, כי בית המשפט שמע את ההקלטה מספר פעמים, והדברים נאמרים בשקט, אך ניתן לשמוע את המשפט הנטען על ידי הסנגור, הגם שלא בוודאות מוחלטת, ואף לא ברור האם יש המשך לאמרה זו. יחד עם זאת, הנאשם זכאי ליהנות מהספק בהקשר זה ועל כן אקבע כי בחלק שלא תומלל נאמר על ידי הנאשם "אני אחתוך את עצמי אני סופר עד שלוש".

עדות של מר ו.ס (להלן: "ו.ס"):

ו' הוא שכן של הנאשם והמתלוננת וגר בדירה הסמוכה. ו' העיד כי ביום האירוע ישן בביתו, או אז הגיעה המתלוננת מלווה בבתה לדירתו. העד מסר כי המתלוננת הייתה נסערת מאוד, צעקה ובכתה ואמרה כי הנאשם בהתחלה תקף אותה ולאחר מכן תקף את עצמו עם סכין. העד הזמין משטרה לאחר שהמתלוננת אמרה כי אינה מסוגלת להזמין את המשטרה בעצמה, והיא חיכתה בביתו עד שהמשטרה הגיעה מאחר ופחדה לחזור הביתה (פרוטוקול עמ' 7 ש' 1-10, ש' 21, 26, עמ' 8 ש' 6-7).

העד הדגיש כי לא שמע את הוויכוח ולא ראה מה קרה בדירה של המתלוננת. לעד הושמעה, על ידי ההגנה, הקלטה של דיווח למשל"ט (ת/1), והוא אישר כי אמר שהנאשם מסתובב עם סכין ותוקף את המתלוננת, והבהיר כי דיווח על סמך דברים שמסרה המתלוננת (פרוטוקול עמ' 7 ש' 21-22, ש' 31-32). לשאלת ב"כ הנאשם, האם ייתכן כי התבלבל כשאמר למשטרה כי הנאשם תקף את המתלוננת, כשבעצם המתלוננת אמרה לו כי הנאשם תקף את עצמו, העד אמר כי "לא יכול להיות" שהתבלבל (פרוטוקול עמ' 7 ש' 23-33 - עמ' 8 ש' 1-3).

העד אישר כי לא ראה חבלות על גופה של המתלוננת (פרוטוקול ל עמ' 8 ש' 4-5).

עדות של הגב' ס.ס (להלן: "ס.ס"):

ס' היא אשתו של ו', והם כאמור מתגוררים בדירה הסמוכה לנאשם ולמתלוננת (פרוטוקול עמ' 9 ש' 11).

ס' נחקרה במשטרה ביום 17.1.22 והודעתה והוגשה במקום חקירתה הראשית (ת/2, ת/2א').

במשטרה, מסרה ס', כי בבוקר של יום 16.1.22 הייתה בבית יחד עם בעלה אשר ישן לאחר עבודה במשמרת לילה. ס' מסרה כי בסביבות השעה 9:30 שמעה צעקות מהדירה של הנאשם והמתלוננת, מאחורי הקיר המשותף. לדבריה, היא לא שמעה בדיוק את תוכן הצעקות ומי בדיוק צועק, אך לפתע שמעה את המתלוננת צועקת מחוץ לדלת הדירה "תזמינו משטרה הוא עם סכין". עוד ציינה ס' כי לפני שהמתלוננת יצאה מהדירה היא שמעה אותה צועקת "ס' לא ס' לא". ס' פתחה את דלת דירתה וראתה את המתלוננת "בהיסטריה", עומדת לבדה בחדר המדרגות, והיא אמרה שבעלה מחזיק סכין והיא מפחדת שהוא יפגע בה או בעצמו וכי הבת שלה נמצאת בבית (ת/2 עמ' 1 ש' 13-21, עמ' 2 ש' 13-14).

מיד לאחר מכן הגיע הנאשם לדלת הדירה שלו ואמר ש"הכל בסדר", הוא היה מאוד רגוע וניסה לסגור את הדלת, אך ס' רצתה להיכנס לבת שלה שהייתה בדירה. עוד מסרה ס' כי כאשר הנאשם יצא לכניסה לדירה, היא שמעה אותו דורש מן המתלוננת יחס מכובד (ת/2 עמ' 2 ש' 11-12). כמו כן העידה ס' כי כשעמד הנאשם בדלת היא לא ראתה אותו מחזיק חפץ כלשהו, אך לא זכרה האם החזיק את אחת מהידיים מאחורי הגב כי התמקדה בבטנו כדי לבדוק אם הוא פצוע (ת/2 עמ' 2 ש' 21-25).

לאחר שבתה של המתלוננת יצאה מהדירה שתיהן נכנסו לביתה של ס'. בעלה של ס' התעורר מהצעקות ושאל מה קרה, והמתלוננת התקשרה למישהו וביקשה ממנו להזמין משטרה. לאחר שחיכו במשך 20 דק' בבית, בעלה של ס' התקשר למשטרה וכעבור מס' דקות הגיעו השוטרים (ת/2 עמ' 1 ש' 24-28, עמ' 2 ש' 1-2).

ס' מסרה כי בעת שהותה של המתלוננת בביתה, היא סיפרה להם כי מאז שהם עלו ארצה בעלה מתנהג אליה "לא יפה", והיא סיפרה שבעלה לקח סכין והיא חוששת שיפגע בעצמו, אם כי לא הבחינה בשום פגיעה אצל הנאשם כשראתה אותו עומד בכניסה לדירה. עוד מסרה ס' כי המתלוננת לא סיפרה לה על איומים ספציפיים מצדו של הנאשם,

אלא רק שהנאשם אמר למתלוננת שיעשה לעצמו משהו או לה משהו, והיא לא אמרה לה האם הנאשם החזיק סכין באותו זמן שאמר זאת (ת/2 עמ' 2 ש' 15-18).

בחקירה נגדית, העידה ס', כי שמעה את הנאשם והמתלוננת מתווכחים לגבי סוללה למדידת סוכר, כאשר המתלוננת ניסתה להרגיע את הנאשם ואילו הנאשם השיב לה כי "**היא אשמה**" ולאחר מכן שמעה את המתלוננת צועקת "**ס' לא צריך, ס' לא צריך**" (פרוטוקול עמ' 9 ש' 14-21). העדה אישרה כי לא שמעה איום מפורש מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, ולא ראתה אותו תוקף אותה (פרוטוקול עמ' 9 ש' 22-23).

ס' העידה כי כאשר המתלוננת הגיעה לביתה היא סיפרה לה כי הנאשם תפס בסכין וכי הוא יכול לעשות משהו לעצמו או לה. עוד העידה ס' כי המתלוננת אמרה לה שהנאשם דחף אותה (פרוטוקול עמ' 9 ש' 30-32, עמ' 10 ש' 2-3, ש' 24-25).

כשנשאלה ס' בחקירה נגדית מדוע לא סיפרה בחקירתה על אמירת המתלוננת אודות הדחיפה היא השיבה כי אינה זוכרת וכי המתלוננת הייתה בהיסטריה כשהגיעה לדירתה וסיפרה הרבה דברים. עוד העידה ס' כי המתלוננת סיפרה לה באותו יום בדירתה כי הנאשם הכה אותה בעבר גם בארץ וגם כשבני הזוג חיו באוקראינה (פרוטוקול עמ' 10 ש' 14-18, ש' 29-33, עמ' 9 ש' 29, עמ' 11 ש' 9).

עדוּתָה של הגב' י.ט (להלן: "י"):

י' עובדת בפנימייה לנוער והיא משמשת כמדריכה של הקטינה (פרוטוקול עמ' 11 ש' 19).

הודעתה של העדה במשטרה הוגשה במקום עדותה בחקירה ראשית (ת/3, ת/3א').

בהודעה מסרה י' כי המתלוננת התקשרה אליה בבוקר של יום 16.1.22, כשהיא בוכה ומפחדת, סיפרה לה כי היא והנאשם התווכחו והנאשם לקח סכין וצעק, ואז המתלוננת והקטינה ברחו לשכנים (ת/3 עמ' 1 ש' 3-7).

בהמשך היום דיברה י' פעם נוספת עם המתלוננת, וניסתה להרגיע אותה, מאחר והמתלוננת עדיין הייתה מפחדת ובכתה.

י' העידה כי היא יודעת שהיו הרבה וויכוחים בין המתלוננת לנאשם וכי הקטינה לא מסתדרת עם הנאשם וכמעט לא מדברת איתו. עוד מסרה י' כי המתלוננת סיפרה לה שבאופן כללי הנאשם מאוד אגרסיבי, כל הזמן צועק ומדבר לא יפה.

בחקירה נגדית מסרה העדה כי המתלוננת התקשרה אליה כשהייתה אצל חברה, וסיפרה לה כי הנאשם היה עם סכין והיא ברחה מהבית. עוד מסרה העדה כי המתלוננת אמרה לה כי הנאשם הלך עם סכין לכיוונה (פרוטוקול עמ' 12 ש' 10, 17, 19-23). העדה העידה כי בעת מסירת הדברים המתלוננת הייתה מפחדת ונסערת (פרוטוקול עמ' 12 ש' 10). יחד עם זאת, אמרה י' כי אינה זוכרת מילה במילה את מה שנאמר לה על ידי המתלוננת (פרוטוקול עמ' 12 ש' 31).

בחקירה חוזרת הבהירה י' כי כשאמרה חברה של המתלוננת התכוונה לשכנתה (פרוטוקול עמ' 14 ש' 2-3).

עוד מסרה י', כי גם בשיחות מאוחרות יותר באותו היום המתלוננת הייתה מפחדת והיא ניסתה להרגיעה (פרוטוקול עמ' 13 ש' 4-14, 18).

עוד העידה י' כי שמעה מהקטינה כי ישנה אלימות בבית (פרוטוקול עמ' 12 ש' 11-12).

עדוּתה של הגב' א.ו. (להלן: "א"):

א' היא מכרה של בני המשפחה. הודעתה של א' במשטרה הוגשה במקום עדותה ראשית (ת/10).

בהודעה מסרה א', כי היא מכירה את המתלוננת ואת הנאשם עוד מאוקראינה והן חברות ונמצאות בקשר רציף. אחרי העלייה לישראל בני הזוג התגוררו בביתה של א' תקופה מסוימת.

בתאריך 16.1.22 סמוך לשעה 8 בבוקר א' שוחחה עם המתלוננת בטלפון, או אז שמעה אותה צועקת "ס' מה אתה עושה? תחזיר לי את הפלאפון" ואז השיחה נותקה. מכך הבינה א' כי בין השניים פרץ ויכוח, וייתכן שהנאשם לקח את המכשיר הסלולארי של המתלוננת. א' מסרה כי לא שמעה במהלך שיחת הטלפון כי הנאשם ביקש דבר מה מן המתלוננת. לאחר שהשיחה נותקה המתלוננת התקשרה אליה לאחר 10 דק' ואמרה לה ששוב יש לנאשם "התקף אגרסיה" והיא תחזור אליה מאוחר יותר. לקראת הערב א' שוחחה שוב עם המתלוננת בטלפון והיא סיפרה לה שהנאשם החזיק סכין וכי היא מפחדת ממנו (ת/10 עמ' 1 ש' 12-15, עמ' 2 ש' 18-20).

באשר למערכת היחסים בין הנאשם והמתלוננת מסרה א' כי היא יודעת שבעבר המתלוננת רצתה להתגרש מהנאשם, וכי ידוע לה שהנאשם היה מעליב את המתלוננת לעיתים קרובות, והתבטא לא יפה כלפיה וכלפי בתם, גם כאשר גרו אצלם בבית כשעלו ארצה. עם זאת, מסרה א' כי מעולם לא הייתה עדה לאירוע אלימות ביניהם. עוד סיפרה העדה כי היא יודעת שהמתלוננת פנתה לנאשם וביקשה ממנו לתקן את דרכיו כלפיה, אך הוא אמר לה שיתנהג כמו שהוא מבין.

בחקירה נגדית, מסרה א', כי בעבר הנאשם היה מקלל את המתלוננת, אך לא ראתה כי הנאשם איים עליה או תקף אותה (פרוטוקול עמ' 36 ש' 21-26). לאחר האירוע מיום 16.1.22, המתלוננת סיפרה לה כי הנאשם איים עליה בסכין פעמיים, ולא זכרה, האם אמרה כי תקף אותה באירוע מיום 16.1.22 (פרוטוקול עמ' 36 ש' 27-33, עמ' 37 ש' 1,6-7).

א' חזרה ותיארה כי במהלך השיחה עם המתלוננת היא שמעה כי המכשיר הסלולארי נפל, המתלוננת צעקה לנאשם שיחזיר את המכשיר הסלולארי והשיחה נותקה. בהמשך היום דיברו פעמים נוספות והמתלוננת אמרה לה כי היא נמצאת במשטרה (פרוטוקול עמ' 37 ש' 11-13).

עוד העידה א' כי היא ידעה עוד לפני האירוע כי המתלוננת רצתה להתגרש מהנאשם, אך הנאשם סירב, אומנם בהמשך, עוד לפני תאונת דרכים שעבר הנאשם, האחרון הסכים להתגרש בהסכמה (פרוטוקול עמ' 37 ש' 18-25).

הודעתה של הקטינה מ.ב., בתם של הנאשם והמתלוננת:

הודעתה של הקטינה במשטרה הוגשה במקום עדותה בבית המשפט (ת/19).

בהודעה סיפרה הילדה כי הייתה בחדרה ושמעה את הנאשם צועק ומקלל את המתלוננת, או אז יצאה מהחדר על מנת שלא ימשך הוויכוח בין ההורים. כשיצאה מהחדר, הנאשם ישב בשולחן ליד הסלון והמתלוננת הייתה במטבח, והנאשם צעק על המתלוננת שהיא לא עוזרת לא, הגם שזה לא נכון. (ת/19 עמ' 1 ש' 14-15).

הנאשם ביקש מהקטינה להיכנס לחדר והיא עשתה זאת. לאחר כמה דקות המתלוננת ביקשה ממנה להתארגן כדי שיצאו לשוק, וכאשר יצאה מהחדר ראתה את הנאשם עומד במטבח ומחזיק סכין מטבח עם ידית בצבע לבן ביד ימין שלו. הנאשם הניח את הסכין על השולחן במטבח (ת/19 עמ' 1 ש' 17-18 - עמ' 2).

לאחר מכן הקטינה חזרה לחדר כדי להחליף בגדים ואז המתלוננת נכנסה לחדרה כשהיא בוכה, וכשראתה כי קטינה מתלבשת המתלוננת יצאה מהחדר. הקטינה יצאה מהחדר וראתה את הנאשם מחזיק סכין מכוונת לכיוון שלו, או אז המתלוננת רצה לכיוון חדר המדרגות והחלה לצעוק להזמין משטרה. הנאשם הלך בעקבות המתלוננת כשהוא מחזיק ביד שמאל סכין ומצמיד אותה לקיר כדי שלא יראו אותה. המתלוננת קראה לקטינה לצאת ושתייהן נכנסו לבית השכנים (ת/19 עמ' 2 ש' 19).

פרשת ההגנה:

עדות הנאשם:

הנאשם נחקר במשטרה פעמיים.

בחקירתו הראשונה מיום 16.1.22 (ת/17) מסר הנאשם כי נוצר ויכוח בינו למתלוננת מאחר וביקש ממנה עזרה עם מכשיר האינסולין, אך היא רצתה להמשיך בשיחת הטלפון. הנאשם מסר כי לקח למתלוננת את המכשיר הסלולארי, על מנת להסב את תשומת ליבה ולאחר מכן החזיר לה אותו. לדבריו המתלוננת אמרה לו כי תתקשר למשטרה, אם ימשיך להתווכח איתה, או אז יצאה הבת מחדרה, הנאשם אמר לה לא להתייחס לוויכוח והמתלוננת פתחה את דלת הבית וצעקה שיעזרו לה ויזמינו משטרה (ת/17 עמ' 3 ש' 9-10, עמ' 4 ש' 11-15). הנאשם מסר כי המתלוננת מעוניינת להתגרש ממנו והיא מצאה בוויכוח סיבה לגירוש, כשהיא כבר איימה עליו בעבר, כי אם לא יתגרשו היא תזמין משטרה ותאמר כי הנאשם הרביץ לה והבת תהיה עדה לכך (ת/17 עמ' 4 ש' 17-18). במהלך החקירה הודה הנאשם כי תפס את ידה של המתלוננת ולקח ממנה את המכשיר הסלולארי ולאחר מכן החזיר לה את המכשיר, ולא זרק אותו לרצפה (ת/17 עמ' 4 ש' 28, עמ' 5 ש' 29). הנאשם שלל לאורך כל החקירה כי החזיק סכין במהלך האירוע, אלא רק אמר מס' פעמים למתלוננת, שאם לא תעזור לו בשל מצבו הבריאותי הוא יתאבד (ת/17 עמ' 5 ש' 40, עמ' 6 ש' 43, 44, 48, 56). כשעומת הנאשם עם גרסתה של הקטינה, לפיה ראתה אותו מחזיק סכין, טען כי הילדה אמרה זאת מאחר והמתלוננת סיפרה לה כי הנאשם אינו אביה הביולוגי (ת/17 עמ' 6 ש' 49-50, 55).

בהמשך הודה הנאשם כי באירוע מיום 1.1.22 לקח לידי סכין ואמר שידקור את עצמו וכיוון את הסכין רק לכיוון של עצמו. הנאשם הסביר כי רצה להבהיל את המתלוננת ולדבריו "השיג את זה", אך טען כי לא איים על המתלוננת (ת/17 עמ' 6 ש' 59, עמ' 7 ש' 63, ש' 69, ש' 76-77).

בחקירתו השנייה של הנאשם מיום 18.1.22 (ת/18) הוצגה לנאשם הסכין, והנאשם אמר כי הסכין דומה מאוד לסכין שבו הוא משתמש לחיתוך האוכל. באשר לאירוע מיום 1.1.22 אמר הנאשם כי החל ויכוח בינו למתלוננת על כך שהמתלוננת לא עוזרת לו בשל מצבו הבריאותי, וזאת בזמן שחתך סלט במטבח, וטען כי אישתו תמיד אומרת לו כשהוא עצבני, כי הוא מאיים עליה, אך בהקלטה לא שומעים כל איום מצדו. עוד טען הנאשם כי החזיק סכין רק כי חתר סלט (ת/18 עמ' 4 ש' 13-18). עוד טען הנאשם כי המתלוננת משתמשת בפרובוקציות במטרה להתגרש ממנו (ת/18 עמ' 4 ש' 22).

בעדותו בבית המשפט העיד הנאשם בחקירה ראשית, כי ביום 16.1.22 לא הרגיש טוב בבוקר, מכשיר האינסולין לא עבד כראוי, הוא לא יכול היה לנוע בצורה טובה ולסדר את המכשיר, לכן קרא למתלוננת לעזרה, אך היא דיברה בטלפון ולא מיהרה להגיע לעזרתו (פרוטוקול עמ' 41 ש' 22-18, 27-33). הנאשם העיד כי התקרב למתלוננת ודחף בידיה את המכשיר הסלולארי שהחזיקה, ומאחר שהמכשיר היה בטעינה ומאחר ולא היה לו כוח בידיים, המכשיר נפל. לאחר מכן המתלוננת הרימה את המכשיר (פרוטוקול עמ' 42 ש' 1-3). הנאשם העיד כי אמנם קילל במהלך הוויכוח את

המתלוננת, אך בשל מצבו הבריאותי לא יכול היה להפנות מילות איום כלפיה, ואילו המתלוננת מצידה העלתה בפניו טענות על מנת ליצור פרובוקציה (פרוטוקול עמ' 42 ש' 14, 19-20, 24). באשר לסכין שהחזיק, העיד הנאשם כי בזמן הוויכוח הכין אוכל ולכן החזיק בידיו סכין (פרוטוקול עמ' 43 ש' 7, עמ' 48 ש' 6-7). עוד העיד הנאשם כי כאשר חתך אוכל עם הסכין, אמר למתלוננת כי יהרוג את עצמו כדי לגרום לה לרחם עליו וכיוון את הסכין רק לכיוון עצמו (פרוטוקול עמ' 48 ש' 18-19, 21).

לגבי האירוע מיום 1.1.22 העיד הנאשם כי קילל את המתלוננת בצורה גסה, אך לא השמיע איום כלפיה. עוד אמר הנאשם כי מעולם לא שמע מן המתלוננת כי היא מפחדת ממנו (פרוטוקול עמ' 43 ש' 18-22, עמ' 49 ש' 30-32). כשעומת הנאשם עם אמריותה של המתלוננת בהקלטה - טען כי הופתע מדבריה וכי הוא מבין עכשיו כי אמרה זאת בכוונה (פרוטוקול עמ' 50 ש' 1-4).

עוד העיד הנאשם כי גם באירוע מיום 1.1.22 הכין אוכל ולכן החזיק בידיו סכין (פרוטוקול עמ' 52 ש' 17-20).

בחקירה נגדית, העיד הנאשם, כי בשל מצבו הרפואי לא היה בכוחו "לחטוף" את המכשיר הסלולארי מידה של המתלוננת, והוא נפל. בהמשך החקירה אישר הנאשם כי לקח מידה של המתלוננת את המכשיר, אך הדגיש כי נגע רק במכשיר עצמו ולא במתלוננת, והמכשיר נפל (פרוטוקול עמ' 45 ש' 24-30, עמ' 46 ש' 3-4, 5-6). הנאשם עומת עם אמריותיו בחקירתו הראשונה (ת/17), שם הודה כי תפס את המתלוננת ביד ועל כך השיב: "**אתם צריכים להאמין לעובדות ולהוכחות שאני יכול להוכיח**", וטען כי לא תפס את המתלוננת ביד (פרוטוקול עמ' 46 ש' 11-15). הנאשם שב והסביר כי אין לו כוח לתפוס את המתלוננת בכתף או לסובב אותה (פרוטוקול עמ' 47 ש' 4).

הנאשם העיד כי המתלוננת שחקנית, אשר איימה בעבר כי תזמין לו משטרה והבכי שלה היה למען קידום הגירושין (פרוטוקול עמ' 47 ש' 13, 16-17, 23-24).

דין והכרעה:

מהימנות גרסת המתלוננת:

גרסתה של המתלוננת הייתה עקבית, לאורך עדותה והותירה עליו רושם אמין. יש להדגיש, כי המתלוננת לא ניסתה להעצים את האירועים, לא טענה לאלימות פיזית בעבר ולא ניסתה לייחס לנאשם מעבר למה שאירע. יצוין כי כשנשאלה על אלימות בעבר, ציינה כי לא הייתה אלימות פיזית וכי מבחינתה "דחיפות" לא מהוות אלימות של ממש.

ערה אני, לסתירות מסוימות שהתגלו בגרסתה של המתלוננת, אך לטעמי מרביתן אינן סתירות שיוורדות לשורש העניין ולראיה הודעותיה של המתלוננת במשטרה כלל לא הוגשו לבית המשפט.

כך לדוגמה, לא מצאתי ממש בטענה כי קיימת סתירה בתיאור האלימות הפיזית בתאריך 16.1.22. המתלוננת תיארה כי הנאשם תפס אותה בכתף/ביד וסובב אותה בכוח או אז הוציא את המכשיר הסלולארי מידה. לעומת זאת ס' הבינה מן המתלוננת כי הנאשם דחף אותה. סבורני כי התיאור המפורט של המתלוננת בבית המשפט של תפיסתה בכתף וסיבובה בכוח ניתן להגדיר במילים אחרות גם כ"דחיפה", ועל כן לא מדובר בסתירה כלל.

כך גם, העובדה כי המתלוננת לא ידעה לצטט מילה במילה את מילותיו של הנאשם, אלא בעדותה סיפרה על חלק מהאירוע במילים שלה ואמרה כי "הנאשם איים לעשות משהו רע", אין בה כדי לפגום באמינות גרסתה.

באשר לסתירה שכביכול נוצרה בין ההקלטה (ת/6), שבה לא ניתן לשמוע את הנאשם אומר כי "ידקור אותה" אלא רק כי "ידקור את עצמו" וגם זאת לא בוודאות מוחלטת.

יש להדגיש כי בשלב שהנאשם לקח סכין הוא התרחק למטבח, כאשר המכשיר הסלולארי בו הוקלטה השיחה נותר בסלון ועל כן ישנו קושי של ממש לשמוע את הנאמר באופן מדויק.

יחד עם זאת, מאחר ונוצר ספק באשר למילים המפורשות של הנאשם בחלק זה של האירוע, והנאשם זכאי ליהנות מספק זה, כאמור אקבע כי הנאשם אמר את המשפט "**אני אחתוך את עצמי אני סופר עד שלוש**".

על אף קביעתי לעיל, שוכנעתי כי המתלוננת לא שיקרה כשהעידה כי היא שמעה את הנאשם מאיים לפגוע גם בה בסכין, וזה מה שהבינה נוכח הסיטואציה האלימה שנוצרה בבית, כאשר הנאשם במהלך ריב קולני נוטל לידי סכין מטבח.

על כן, אין בסתירה, שנוצרה לכאורה, כדי לכרסם במהימנותה של המתלוננת, הגם שלא ניתן לקבוע ממצא עובדתי וודאי לגבי תוכן האיום המילולי.

איני מתעלמת מהעובדה כי בתאריך 1.1.22 המתלוננת הקליטה את השיחה בינה ובין הנאשם בכוונה לאסוף ראיות נגדו. יחד עם זאת, לא התרשמתי מתוכן השיחה כי המתלוננת ניסתה ליצור פרובוקציה כפי שטען הנאשם, אלא ההיפך, המתלוננת ניסתה להרגיע את הנאשם במהלך האירוע, כשהוא מתלהם, מקלל אותה באופן קשה ודורש ממנה להישמע לו ללא עוררין.

על כן, איני מקבלת את טענת ההגנה כי המתלוננת גרמה לפרובוקציה מכוונת וניסתה להפליל את הנאשם לצורך הליך גירושין עתידי.

זאת ועוד, עדותה של המתלוננת לא עומדת בפני עצמה, והיא מוצאת חיזוקים בראיות חיצוניות.

איני מקבלת את הטענה לפיה עדויות השכנים, ועדויותיהן של הקטינה ושל י' הן עדויות ניטרליות אשר אינן מחזקות את תיאור האירוע על ידי המתלוננת.

ראשית, הקטינה הייתה עדה ישירה לחלק מהאירוע ועדותה מתיישבת עם עדותה של המתלוננת בדבר החזקת הסכין על ידי הנאשם, וכי הוא נטל סכין לידי לפחות פעמיים, ואף הלך אחרי המתלוננת עם הסכין ביד, בזמן שהאחרונה נמלטה מהדירה.

באשר לעדויות השכנים ועדותה של י', הרי מדובר בעדויות לגבי אמרתיו של קורבן אלימות מיד לאחר המעשה, ועל כן הן קבילות לאמיתות תוכן אמרות המתלוננת, בהתאם לסעיף 9 לפקודת הראיות, כפי שיובהר בהמשך.

זאת ועוד, העדים אף תיארו את מצבה הנפשי של המתלוננת, שהייתה נסערת מאוד, מפוחדת ובוכיה. הלכה היא כי מצבו הנפשי של הקורבן בסמוך לאחר האירוע מהווה ראיה לחיזוק.

יתרה מכך, הנאשם, בחקירתו במשטרה (ת/17 עמ' 4 ש' 28) אישר כי תפס את המתלוננת ביד כדי להוציא את המכשיר הסלולארי מידיה, ואף הודה במהלך עדותו בבית המשפט כי החזיק סכין ביד במהלך שני האירועים, על מנת להפחיד את המתלוננת, הגם שטען כי הפנה את הסכין כלפיו ואיים להתאבד בלבד (פרוטוקול עמ' 48 ש' 18-22).

יש בכל אלה כדי להוות חיזוק חיצוני לעדותה של המתלוננת.

על כן, אני נותנת אמון מלא בגרסת המתלוננת ואקבע ממצאים עובדתיים על פיה, למעט קביעה עובדתית בדבר תוכן האיום המילולי בתאריך 1.1.22.

גרסאות השכנים ושל י':

אני נותנת אמון מלא בגרסאותיהם של ס', ו' וי', להם סיפרה המתלוננת כי הנאשם תקף אותה, לקח סכין ואיים לפגוע בה ובעצמו. אמרתיה של המתלוננת בפני עדים אלה קבילות לאמיתות תוכנן.

סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971, קובע חריג לכלל האוסר עדות מפי השמועה וקובע כי:

"עדות על אמרה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו או לאחריו, והאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לענין, תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט."

מיד בתום האירוע, המתלוננת נמלטה לבית השכנים כשהיא בוכייה ונסערת וסיפרה להם אודות מה שהתרחש. בזמן שהייתה בדירת השכנים התקשרה המתלוננת לי' וסיפרה לה אודות האירוע וביקשה סיוע בהזמנת המשטרה.

הדברים שמסרה המתלוננת נמסרו על ידה באופן ספונטני ומיידי, סמוך לאחר האירוע, והם נוגעים במישרין לעובדות השייכות לענין - על כן הם קבילים לאמיתות תוכנן.

יודגש, כי המתלוננת העידה בבית המשפט ועל כן, הדרישה כי אומר האמרה יהיה עד במשפט, מתקיימת אף היא.

ראה להשוואה ע"פ 2013/19 **מנחם נ' מ"י** 13.8.20 סעיף 48 לפסק הדין, ע"פ 8050/17 **פלוני נ' מ"י** (31.10.18) וגם ע"פ 897/12 **סלהב נ' מ"י** (30.7.12).

משכך עדויותיהן של ס', ו' וי', קבילות לאמיתות תוכן אמרתיה של המתלוננת ומהוות ראיה עצמאית. בנוסף לעדותיהם של השכנים וי' בדבר אמרתיה של המתלוננת, הם העידו גם לגבי מצבה הנפשי הקשה מיד לאחר האירוע, דבר שמחזק את גרסתה של המתלוננת.

גרסתה של הקטינה:

הודעתה של הקטינה במשטרה הוגשה במקום עדותה בבית המשפט, ואני נותנת אמון מלא בדבריה.

הילדה תיארה, בדומה למתלוננת, את ההתרחשות בדירה, כאשר היא הייתה עדה לחלק מהאירוע במהלכו ראתה פעמיים את הנאשם מחזיק בסכין ואף יוצא אחרי המתלוננת עם הסכין, בזמן שהאחרונה נמלטה מהדירה.

עדותה של הקטינה מהווה חיזוק משמעותי לגרסתה של המתלוננת.

גרסתו של הנאשם:

גרסת הנאשם הייתה לא אמינה, מגמתית, מניפולטיבית ורצופה בסתירות.

כך לדוגמא, הנאשם הכחיש תחילה במשטרה כי החזיק סכין במהלך האירוע מיום 16.1.22 (ת/ת 17 עמ' 5 ש' 40 - עמ' 6 ש' 43-46) אך הודה כי באירוע מיום 1.1.22 החזיק סכין ואמר כי ידקור את עצמו וזאת עד שהמתלוננת לדבריו נרגע

או אז הניח את הסכין, וזאת על מנת להבהיל את המתלוננת (ת/17 עמ' 6 ש' 59). אך בהמשך טען הנאשם כי החזיק סכין במהלך האירוע כי הכין לעצמו סלט (ת/18 עמ' 4 ש' 14). בתחילת העדות בבית המשפט הנאשם אישר כי החזיק סכין גם באירוע מיום 16.1.22 בגלל צורך דחוף להכין אוכל (פרוטוקול עמ' 43 ש' 5-7), ורק כשהוצג לו על ידי בא כוחו כי הבת ראתה את הנאשם מחזיק סכין ומכוון אותו כלפי עצמו, התרצה וטען כי איים להתאבד על מנת שהמתלוננת תיבהל ותרחרח עליו (פרוטוקול עמ' 43 ש' 8-12) וגם בהמשך כשהוא מדגיש כי תחילה לקח סכין להכנת אוכל אך ניצל את ההזדמנות כדי לאיים על עצמו על מנת שהמתלוננת תרחרח עליו (פרוטוקול עמ' 48 ש' 18-23); בסוף העדות הנאשם חזר וטען כי החזיק סכין במהלך שני האירועים לצורך הכנת אוכל בלבד, ורק במלל איים להתאבד (פרוטוקול עמ' 52 ש' 17-24).

גרסה זו של הנאשם כי החזיק סכין לצורך הכנת אוכל עומדת בסתירה גם לנשמע בהקלטה של האירוע מיום 1.1.22 (ת/6 עמ' 2) וגם לגרסתה של הקטינה לגבי האירוע מיום 16.1.22, שראתה את הנאשם פעמיים עם הסכין, כשפעם אחת הוא מכוון סכין כלפי עצמו ולאחר מכן הולך עם הסכין בעקבות המתלוננת, ופעם אחת מחזיק סכין ביד ולאחר שראה את הקטינה הניח אותו על השולחן (ת/19).

בנוסף, במשטרה טען הנאשם כי, תמיד כשהוא עצבני, המתלוננת אומרת לו כי הוא מאיים עליה והיא מפחדת ממנו (ת/18 עמ' 4 ש' 15), אך בבית המשפט טען כי המתלוננת מעולם לא אמרה לו כי היא מרגישה מאוימת מצדו וכי היא פוחדת ממנו (פרוטוקול עמ' 49 ש' 30-32).

כך גם בנוגע לתקיפה, במשטרה מסר הנאשם כי הוא תפס את המתלוננת ביד והוציא את המכשיר הסלולארי מידיה (ת/17 עמ' 4 ש' 28). לעומת זאת בבית המשפט טען הנאשם כי נגע רק במכשיר הסלולארי ובגלל העדר כוחות בידיו הטלפון נפל, אך הוא לא נגע במתלוננת עצמה (פרוטוקול עמ' 42 ש' 2-3, עמ' 46 ש' 3-15).

הנאשם ניסה להציג את עצמו במהלך העדות כקורבן הנסיבות, עקב מצבו הבריאותי, הדגיש פעמים רבות כי היה חסר כוחות ובקושי היה מסוגל לנוע (פרוטוקול עמ' 45 ש' 24-25, ש' 32, עמ' 47 ש' 4). אין מחלוקת כי בחודש נובמבר 2021 הנאשם עבר תאונת דרכים קשה בעקבותיה היה מאושפז ועבר ניתוח וכי הוא סובל מסוכרת נעורים. יחד עם זאת, תיאור חוסר אונים מוחלט הוא תיאור מוגזם כפי שניתן להיווכח מצפייה במצלמות גוף של השוטרים אשר הגיעו לדירה (ת/1).

הנאשם טען כי הרקע לוויכוחים עם המתלוננת נבע אך ורק מבקשותיו לעזרה נוכח מצבו הרפואי, אך משמיעת ההקלטה מיום 1.1.22 ניתן להבין כי הנאשם דרש בעיקר כי המתלוננת תישמע לדבריו ללא עוררין, כשהוא מדגיש, פעם אחר פעם, כי רצונותיה אינן מעניינות אותו (ת/6).

לאורך כל העדות הנאשם ניסה לנתח את הראיות, תוך שהוא משחיר את פניה של המתלוננת. הנאשם טען כי המתלוננת היא שחקנית, מאחר ולמדה תיאטרון, כי היא ניסתה לגרום לו לפרובוקציה וכי הבכי שלה היה מבוים (פרוטוקול עמ' 47 ש' 13, 23-24). עוד טען הנאשם, כי לא ייתכן כי המתלוננת תתקרב לאדם המחזיק סכין, אם היא פחדה ממנו וכי היא הצליחה לצאת מהדירה בנקל, דבר שמוכיח לטענתו כי לא הייתה נתונה לאיום. עוד ניסה הנאשם להציג את המתלוננת כמי שלא סייעה לו לאחר שעבר תאונת דרכים ולא טיפלה בו כראוי, הגם שהדברים עומדים בניגוד לגרסתה של הקטינה ואף לנשמע בהקלטה (ת/6).

במשטרה אף ניסה הנאשם להטיל דופי בגרסתה של הקטינה וטען כי עדותה הושפעה מן המתלוננת (ת/17 עמ' 6 ש' 50-54), אך בהמשך אישר את גרסתה של הקטינה, אשר הוגשה בהסכמה לבית המשפט.

משכך, אני קובעת כי גרסתו של הנאשם אינה אמינה עלי ואני דוחה אותה.

קביעות עובדתיות:

אני קובעת כי בתאריך 1.1.22 במהלך ויכוח קולני שכלל קללות קשות מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, הנאשם לקח לידו סכין מטבח שאורך הלהב שלה 16 ס"מ.

מחמת הספק, והגם שאני מאמינה למתלוננת כי היא הבינה כי הנאשם מאיים גם במלל וגם במעשה לפגוע בה, אני קובעת כי הנאשם אמר כי ידקור את עצמו.

הנאשם התרצה והניח את הסכין, לאחר שהמתלוננת הבטיחה לעשות כדרישותיו.

אני קובעת כי בתאריך 16.1.22, על רקע דרישתו של הנאשם כי המתלוננת תסיים את השיחה ותסייע לו עם מכשיר האינסולין, הנאשם תפס את המתלוננת בכתף וסובב אותה בכוח, והוציא בכוח את המכשיר הסלולארי מידה והמכשיר נפל על הרצפה.

כמו כן, אני קובעת כי הנאשם לקח סכין מטבח שאורך הלהב שלה כ- 16 ס"מ, וזאת לפחות פעמים, ואיים לפגוע בעצמו או במתלוננת, או אז המתלוננת נמלטה מהדירה כשהנאשם הולך אחריה עם הסכין ביד.

דין משפטי:

סעיף 192 לחוק העונשין קובע:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

ברע"פ 8736/15 **צוברי נ' מדינת ישראל** (17.1.18), קבע בית המשפט העליון כי איום בהתאבדות איננו עבירה פלילית משום שההתאבדות עצמה אינה אסורה על פי חוק, ולא מתקיים היסוד של לא כדין שהוא חלק מהיסוד העובדתי בסעיף 192 לחוק העונשין, לגבי אותה פעולה אשר המאיים מצהיר כי יבצע.

יחד עם זאת, בעניין צוברי נקבע, במפורש:

"אין בקביעותי ביחס לאיום בהתאבדות כדי 'להכשיר' ביטויים נוספים אשר מקיימים את יסודות עבירת האיומים כאשר אלה מושמעים ביחד עם האיום בהתאבדות".

זאת ועוד, בית המשפט בעניין צוברי הבהיר כי:

"חשוב להדגיש שפסק דין זה ייחד עצמו לשאלת תחולתה של עבירת האיומים במקרה של איום בהתאבדות גרידא, מבלי שנלווה לכך כל איום לפגיעה בגוף, ברכוש או באינטרסים אחרים של המאיים. הקו האדום בעניין זה ברור. אין בקביעותי ביחס לאיום בהתאבדות כדי 'להכשיר' ביטויים נוספים אשר מקיימים את יסודות עבירת האיומים, כאשר אלה מושמעים ביחד עם האיום בהתאבדות. אף אין צריך לומר כי יש מקום להחלת הדין הפלילי כל אימת שלאיומים מכל סוג שהוא נלווית פגיעה ממש באינטרס מוגן כגון שלמות הגוף."

בהתאם לחוק העונשין, האיום יכול להיות "בכל דרך שהיא" כאשר הפסיקה קבעה כי איום יכול להיות גם בהתנהגות ולא דווקא איום מילולי.

בעניין זה נאמר ברע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל (04.01.06):

"התנהגות המהווה מעשה איום אינה מוגבלת לצורה מסוימת והאיום יכול להימסר בכתב, בעל פה או בתנועות גוף. כמו כן, האיום יכול להימסר תוך שימוש באמצעים שונים... ההיגד "בכל דרך שהיא", המגדיר את היקף הרכיב ההתנהגותי בעבירת האיומים, מבטא את מגמת החוק לקבוע מרחב בלתי מסויג של צורות התנהגות אסורות, ובלבד שהן עולות מבחינה מהותית כדי "איום". התייחסות זו לעבירת האיומים היא התייחסות הבוחנת את מהותו ותוכנו של הביטוי ולא את צורתו החיצונית".

ראה גם דעת רוב בע"פ (מרכז) 10519-09-21 מגן נ' מדינת ישראל (27.02.22):

"לטעמי, גם מקום שהמאויים אינו מבין "במאה אחוז" את מילות האיום ואת תוכן "המילים הלא טובות" (כלשון המתלונן בעדותו), אך קולט בחושיו מסר מובהק של איום, השתכללה עבירת האיומים. למעשה, אין אף צורך במילות איום, אלא די בהתנהגות מאיימת. לפיכך אף אם המתלונן לא הבין את דברי האיום עצמם (או אף אם המערער כלל לא היה משמיע לשון של איום אך נוקט כלפי המתלונן בהתנהלות מאיימת), והמתלונן חש עקב כך מאויים, אין בכך כדי לשנות את המסקנה האמורה."

הגם שהנאשם במהלך האירוע מיום 1.1.22 איים להתאבד, אמרה זו אינה עומדת בפני עצמה. יש להדגיש, כי בשונה מאדם המבקש להתאבד "לבדו" ועומד על אדן החלון או שולח איום התאבדות בכתב או רק משתמש במלל שתוכנו פגיעה עצמית בלבד, לא כך הם פני הדברים במקרה שבפניי.

הנאשם נטל סכין מטבח ביד, שאורך הלהב כ-16 ס"מ, במהלך ויכוח קשה, כשהוא מקלל את המתלוננת ודורש ממנה להישמע לו ללא עוררין, ועל כן התנהגות זו מהווה, בפני עצמה, איום בהתנהגות גם כלפי המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה.

לא בכדי, המתלוננת הבינה כי האיום מופנה גם כלפיה ופחדה ממה שהנאשם עלול לעשות לא רק לעצמו אלא גם לה, והסכימה לכל דרישותיו. אין נפקא מינה לכך שהנאשם לאחר שהניח את הסכין הבטיח כי לא יפגע במתלוננת, תוך שהוא מדגיש כי הפחד שלה אינו מעניין אותו.

הדעת נותנת כי בנסיבות אלה, לאחר הדברים הקשים שהטיח הנאשם במתלוננת, כל אדם סביר בנעליה של המתלוננת היה מבין כי האיום מופנה גם כלפיו.

האיום נקלט בחושיה של המתלוננת, והיא הבינה כי הנאשם מתכוון לפגוע לא רק בעצמו אלא גם בה, ועל כן התרצתה והבטיחה לו לעשות כל מה שיבקש:

"הנאשם: אני יודע מה שיש ומה שיהיה אז לא צריך לספר לי שאתה רוצה, אני שמעתי נכון שתעשי מה שצריך לעשות מה שאני רוצה זהו המתלוננת: תחת פחד מוות... אני ככה יוצא הנאשם: לא אכפת לי איך (קללות) בכלל לא אכפת [איך] זה יוצא, יוצא ככה אז ככה אם את לא מקבלת בצורה אחרת" (ת/6 עמ' 2-3).

ובהמשך:

"המתלוננת: אני לא רוצה בפחד... אתה מבטיח לי שאני לא אחיה בפחד? הנאשם: כי את... המתלוננת: ס' אתה מבטיח לי? הנאשם: זה אני תמיד יכולתי להבטיח לך המתלוננת: אז למה עכשיו אתה עושה ככה שאני אפחד? הנאשם: אני מחרבן על הפחד שלך, בכלל מחרבן כי הפחד שלך לא קשור אלייך זה סכיזופרניה שלך בכלל מחרבן. המתלוננת: נו סכיזופרניה היא קודם כל שלך לא שלי הנאשם: איך את מציגה את זה אני מפחדת אני הבטחתי לך שאני לא אגע בך נו תמשיכי לפחד בטח יהיו לך בעיות מיותרות בטח יהיו לך חיים בגן עדן אחר כך למה לא (מילה לא ברורה) איך שאת מדמינת את זה..." (ת/6 עמ' 3-4).

על כן, אני קובעת כי הגם שאיום בהתאבדות בפני עצמו לא מהווה איום לפי סעיף 192 לחוק העונשין, נטילת סכין על רקע קללות קשות כלפי המתלוננת ודרישות להישמע לקול של הנאשם, מהווה איום בהתנהגות לפגוע גם בגופה של המתלוננת.

יודגש, כי במהלך שמיעת הראיות, הערתי מספר פעמים, כי על הנאשם להתגונן גם בנוגע לאפשרות כי יורשע בעבירת איומים על דרך התנהגות.

על כן, סבורה אני כי גם אם הדבר לא נרשם מפורשות בסעיף המסכם של כתב האישום כי האיום הוא על דרך התנהגות, אלא כי **"איים הנאשם, בשתי הזדמנויות, שלא כדין על המתלוננת בפגיעה בשלום גופה בכוונה להפחידה ו/או להקניטה"** ובפרק העובדות תואר כי הנאשם החזיק סכין מטבח בידיו שאורך הלהב שלה 16 ס"מ, אין מניעה מלהרשיע את הנאשם בעבירת האיומים על דרך התנהגות, כשהאיום מוגדר - "בכל דרך שהיא".

באשר לאיום בתאריך 16.1.22, לאחר שקבעתי כי הנאשם איים לפגוע גם במתלוננת וגם בעצמו כשהוא מחזיק סכין, שאורך הלהב שלה 16 ס"מ, וזאת לאחר שהפגין אלימות פיזית כלפי המתלוננת הרי לא יכולה להיות מחלוקת כי הנאשם איים בפגיעה שלא כדין בגופה של המתלוננת.

יש להדגיש, כי הנאשם היה מודע לאימה שהוא הטיל על המתלוננת, והוא אף התייחס לעניין זה במהלך האירוע מיום 1.1.22, כאשר אמר כי לא אכפת לו מהפחד שהמתלוננת חשה והעיקר שתעשה כדבריו.

הנאשם אף העיד כי עשה את מה שעשה על מנת להבהיל את המתלוננת כדי שתתרחק, הגם שבהמשך טען כי רצה רק שהמתלוננת תרחם עליו.

הלכה למעשה המתלוננת נבהלה מפני איומו של הנאשם, ובאירוע האחרון אף נמלטה מהדירה והזעיקה את המשטרה.

מכאן אני קובעת כי גם יסוד הנפשי של הנאשם, כי איים בכוונה להפחיד או להקניט של המתלוננת - הוכח.

משכך אני קובעת כי הנאשם איים פעמיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכוונה להפחידה או להקניטה.

תקיפה שלא כדין של בת זוג:

סעיף 379 לחוק העונשין קובע: **"התוקף שלא כדין את חברו דינו - מאסר שנתיים. ..."**

סעיף 382(ב) לחוק העונשין קובע: **"העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע**

עמוד 16

לעבירה".

סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר את מעשה של תקיפה כדלהלן: "המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפים, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה. ...".

תפיסה כוחנית בכתף של המתלוננת, תוך קללות, סיבובה של המתלוננת ממקומה, ומשיכת המכשיר הסלולארי מידה, על מנת למנוע ממנה להמשיך בשיחה, וזאת ללא הסכמתה של המתלוננת - היא תקיפה כהגדרת העבירה בחוק העונשין, ולא ניתן לפרש מעשה זה בשום דרך אחרת.

משכך, אני קובעת כי הנאשם תקף את המתלוננת שהיא בת זוגו, שלא כדין.

סוף דבר, אני מרשיעה את הנאשם בשתי עבירות איומים בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפה (בת זוג) בניגוד לסעיף 379 + 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ט אלול תשפ"ב, 15 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים